

[Pürschel.]

den Pris, man tilbyder dem, efter deres Mening er for ringe. Der er ganske vist den Ejendommelighed — det er noget helt nyt, vi her staar overfor —, at efter § 5 i Lovforslaget vil det være strafbart at undlade at levere Kartoffler efter de indgaaede Kontrakter. Det bliver unægteligt et interessant Frihedstegn at se en Straffesag anlagt mod en Bonde, fordi han ikke leverer Kartoffler til en Pris, som han finder er for ringe. Jeg har fremhævet dette, fordi jeg gerne vil benytte Lejligheden til at understrege, hvor langt man er kommet ud i Retning af den rene Statsdrift ogsaa ved dette Lovforslag.

Dernæst vil jeg gerne sige til den højtærede Minister, at det er karakteristisk at se, med hvilken Varme Ministeren nu gaar ind for en Beskyttelsespolitik. Det interesserer mig altid at høre, hvor dygtig de Herrer fra den Side nu gentager de Argumenter, som vi i en Aarrække forgæves har fremholdt for dem, uden at de har villet tillægge dem nogen som helst Vægt. Dumping er jo ikke noget nyt her i Landet, tværtimod, det har vi staaet overfor, i al den Tid i hvert Fald jeg har deltaget i dansk Politik, lige siden 1920. De kraftige Argumenter for en Beskyttelse mod Dumping, som Ministeren her fremførte, har haft deres fulde Gyldighed hele denne Periode, men man har fra den Side overhovedet ikke villet høre om det, Partiet Venstre naturligvis mindre end Socialdemokraterne og de Radikale mindre end Venstre. Vi sidder nu i det i denne Henseende, som vi gør, fordi vi ikke i tidligere Tid har foranstaltet en fornuftig Beskyttelse, som kunde have gjort vort Erhvervsliv mere modstandsdygtigt, end det er nu.

Det er en af de faa tiltalende Sider ved det Forlig, der er sluttet, og hvoraf ogsaa dette Lovforslag er et Led, at man nu slaar ind paa at føre sin Erhvervs politik ud fra Producentens synspunkter. Det er nemlig det rigtige, det er ud fra det, et Lands Erhvervs politik skal føres. Det, det gælder om, er at fremme Produktionen; er den i Orden, saaledes at Folk tjener nogle Penge, saa har de ogsaa Raad til at betale den Smule Fordyrelse, der kan komme frem ved lidt Beskyttelse hist og her. Man kan nemlig ikke — dette

siger jeg særlig til det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) — leve af at leve billigt. Det er en gammel Kendsgerning, som dette ærede Medlem gør vel i at indprente sig. Og naar det ærede Medlem anbragte nogle Betragtninger over, hvor mange Tusinde Kroner det koster at faa disse Kartoffelfabriksarbejdere beskæftiget, vil jeg sige, at man skal ikke være saa ked af det, der gives saa mange Penge daarligt ud her i Landet — tænkt blot paa, hvad det koster at fremstille de fire Retsstatsrigsdagsmænd, som sidder herinde, og der er faa Mennesker paa denne Jord, der gør saa lidt Nytte, som de gør i deres Virksomhed.

Dermed skal jeg slutte. Vi fra vort Parti er naturligvis villige til at forhandle paa det Grundlag, der nu serveres os af de tre Partier, og søge at faa det bedst mulige ud af det, men det kan ikke nægtes, at det vilde have været langt bedre at bygge dette Forslag op efter konservative Principper.

Inden jeg slutter, tør jeg dog maaske sige til den højtærede Handelsminister, at naar han udtalte, at det konservative Folkeparti i sin Tid havde forsømt at gøre sin Indflydelse gældende med Hensyn til en Beskyttelse af denne Industri, tager Ministeren ganske fejl, ganske fejl, det er ikke første Gang og bliver forhaabentlig heller ikke sidste (*Handelsministeren* [Hauge]: Hvorfor forhaabentlig?). Fordi jeg haaber, Ministeren lever længere end til i Morgen. Saa skal jeg blot bringe i Erindring, at det jo er en kendt Sag, at det konservative Folkeparti i en lang Aarrække er gaaet ind for Beskyttelse, og vi har selvfølgelig ogsaa gjort det paa dette Omraade; jeg har i de seneste Aar henvendt mig til Ministeren for at faa en Beskyttelse netop paa dette Omraade for at faa en af de Fabrikker i Gang, man nu vil have, men forgæves, alt forgæves, indtil Kendsgerningerne nu omsider har lært de Herrer at føle, de har maattet føle, fordi de ikke vilde høre, som et gammelt Ord siger.

Hans Hansen (Rørby): Den højtærede Handelsminister udtalte overfor de Bemærkninger, jeg har fremsat, at man kunde vælge: Enten—eller, hvad man vilde, og stillede i denne Forbindelse det Spørgsmaal, om jeg mente, at 3 Kr. var for meget